

Pittacus Lore

De legenden

De kleine kronieken van Loriën 2

A.W. Bruna Uitgevers

Op zoek naar Sam

1

Ik weet niet of ik daar de kracht nog voor heb.

Ik ben te zwak om nog iets te zeggen, laat staan dat ik het hardop kan zeggen. Ik kan het alleen maar denken. Maar Eén hoort me toch wel. Zij kan me altijd horen.

‘Je moet,’ zegt ze. ‘Je moet wakker worden. Je moet vechten.’

Ik lig op de bodem van een ravijn. Mijn benen liggen in een vreemde hoek onder me en een rotsblok steekt pijnlijk tussen mijn schouderbladen. Er stroomt iets nats over mijn dijen. Mijn ogen houd ik gesloten, waardoor ik niets kan zien, maar ik heb de kracht niet om ze te openen.

Om eerlijk te zijn wil ik mijn ogen ook niet openen. Ik wil opgeven, loslaten.

Als ik mijn ogen open, zal ik de waarheid onder ogen moeten zien.

En dat betekent dat ik zal moeten erkennen dat ik op de oever van een rivier ben aangespoeld. Dat de nattigheid die ik op mijn benen voel geen water is. Dat het bloed is, bloed dat uit een open wond op mijn rechterbeen stroomt. En dat door die open wond een gebroken bot naar buiten steekt.

Dat betekent dat ik zal moeten erkennen dat mijn eigen vader me meer dan tienduizend kilometer van huis voor dood heeft achtergelaten. Dat de man die ik als mijn broer beschouwde, Ivanick, me bijna heeft vermoord door me meedogenloos over de rand van het ravijn te duwen.

Het betekent dat ik zal moeten erkennen dat ik een Mogadoor ben, dat ik deel uitmaak van een volk dat vastbesloten is het Lorische volk uit te roeien en ten slotte de Aarde te overheersen.

Ik knijp mijn ogen nog steviger dicht en probeer de waarheid te negeren.

Als ik mijn ogen gesloten houd, kan ik me terugtrekken op een plek waar het leven veel mooier is: op een strand in Californië, waar ik met blote voeten in het zand zit. Eén zit naast me en kijkt me glimlachend aan. Dit is een herinnering van Eén aan Californië, een plek waar ik zelf nooit ben geweest. Maar we hebben deze herinnering in die drie vreem-

de jaren zo vaak bezocht, dat het nu net zo goed mijn herinnering is geworden als de hare.

‘Ik zou hier de hele dag kunnen blijven,’ zeg ik, terwijl ik geniet van de warmte van de zon op mijn lijf.

Ze kijkt me met een vriendelijke glimlach aan, alsof ze het volledig met me eens is. Maar als ze haar mond opent om iets te zeggen, matcht de klank van haar stem totaal niet met de uitdrukking op haar gezicht. Haar stem is scherp, ernstig, bevelend.

‘Je kunt hier niet blijven,’ zegt ze. ‘Je moet wakker worden. Nu.’

Ik doe mijn ogen open. Ik lig in mijn bed in de hut waar de ontwikkelingswerkers wonen. Eén staat aan het voeteneind van het bed naar me te kijken.

Net als in mijn droom glimlacht ze naar me, maar het is geen lieve glimlach. Het is een plagerige grijns.

‘God,’ zegt ze, terwijl ze met haar ogen rolt. ‘Wat kun jij veel slapen.’

Ik schiet in de lach en ga overeind zitten. Ik slaap de laatste tijd inderdaad heel veel. Het is nu zeven weken geleden dat ik mezelf uit dat ravijn heb weten te slepen en afgezien van het feit dat mijn rechterbeen nog zwak is, ben ik volledig hersteld. Maar mijn slaapritme is nog steeds hetzelfde. Ik slaap nog steeds tien uur per nacht.

Ik kijk om me heen in de hut en zie dat de andere bedden leeg zijn. Mijn collega’s zijn al opgestaan om de ochtendklusjes te doen. Ik stap uit bed en wankel even op mijn rechterbeen. Eén grijnst om mijn onhandigheid.

Ik negeer haar, steek mijn voeten in mijn sandalen, trek een shirt aan en loop de hut uit.

Buiten treffen de warmte en de vochtigheid me als een mokerslag. Ik ben nog zweterig van de nacht en ik zou dolgraag een douche nemen, maar Marco en de anderen zijn al hard aan het werk. Ik heb mijn kans gemist.

Het eerste uur van de dag wordt altijd aan huishoudelijke taken in en om de hut besteed: het ontbijt maken, de was doen, de afwas doen. Daarna komt een jeep ons ophalen en neemt een aantal van ons mee naar het dorp. We werken momenteel aan een nieuw project: we knappen de zwaar verouderde waterput van het dorp op. De anderen gaan naar het klaslokaal naast de hut om de kinderen van het dorp les te geven. Ik ben bezig om Swahili te leren, maar het zal nog wel even duren voor ik les kan geven.

Ik werk hard in het kamp. Ik vind het geweldig om de dorpingen te

helpen. Maar ik werk vooral zo hard om mijn dankbaarheid te tonen.

Nadat ik mijn zwaargewonde lijf uit dat ravijn en bijna een halve kilometer door de jungle had weten te slepen, werd ik uiteindelijk gevonden door een van de ouderen uit het dorp. Ze nam automatisch aan dat ik een van de ontwikkelingswerkers uit het dorp was, wat mijn dekmantel was geweest tijdens de zoektocht naar Hannu, Nummer Drie. Ze verdween naar het kamp en kwam een uur later terug met Marco en een arts die net op bezoek was. Ik werd op een geïmproviseerde brancard teruggebracht naar het kamp, waar de arts mijn gebroken been zette, de wond hechtte en mijn been in het gips deed, dat er nog maar kortgeleden is afgehaald.

Marco heeft me zonder vragen te stellen hier een plek gegeven; eerst om te herstellen en nu om vrijwilligerswerk te doen. Het enige wat hij van me verwacht is dat ik mijn taken uitvoer en net zo hard werk als de andere vrijwilligers.

Ik heb geen idee hoe hij mijn toestand voor zichzelf verklaart. Het kan bijna niet anders dan dat hij ervan uitgaat dat Ivan me dit heeft aangedaan, omdat Ivan op dezelfde dag van mijn ongeluk zonder een woord te zeggen uit het dorp is verdwenen. Misschien helpt Marco me uit medelijden. Hij weet misschien niet precies wat er is gebeurd, maar hij heeft wel in de gaten dat ik door mijn familie in de steek ben gelaten. En aangezien hij min of meer gelijk heeft, heb ik er geen problemen mee dat hij medelijden met me heeft.

En wat het grappige is aan het feit dat ik door mijn familie, door mijn hele volk, in de steek ben gelaten?

Ik ben nog nooit zo gelukkig geweest.

Het renoveren van de oude waterput in het dorp is zwaar werk, maar ik heb een voordeel dat de anderen niet hebben. Ik heb Eén. Ik praat de hele dag met haar terwijl ik aan het werk ben, en mijn spieren mogen dan stijf worden en mijn rug mag pijn doen, maar de tijd vliegt voorbij.

Ze weet me voortdurend te motiveren door me te plagen. ‘Dat doe je verkeerd.’ ‘Noem jij dat metselen?’ ‘Als ik een lichaam had, dan zou het nu al klaar zijn.’ Ze neemt me voortdurend in de maling en doet alsof ze naast de waterput ligt te zonnen.

Wil jij het soms proberen? roep ik in mijn gedachten tegen haar.

‘Dat is helaas niet mogelijk,’ antwoordt ze dan. ‘Ik wil mijn nagels niet breken.’

Ik moet natuurlijk oppassen dat ik met de anderen erbij niet hardop

tegen haar praat. Juist omdat ik af en toe in mezelf praat, heb ik toch al een beetje de naam gekregen dat ik een weirdo ben. Vandaar dat ik mezelf heb aangeleerd om in stilte met Eén te praten, om te denken wat ik tegen haar wil zeggen, zonder de woorden echt uit te spreken. Dat heeft mijn reputatie een hoop goed gedaan en ik word in elk geval niet meer aangekeken alsof ik krankzinnig ben.

Die avond heb ik keukendienst samen met Elswit, die net in het dorp is aangekomen. We koken *githeri*, een eenvoudige schotel van mais en bonen. Elswit maakt de maiskolven schoon, terwijl ik de bonen week en was.

Ik mag Elswit wel. Hij stelt een hoop vragen over waar ik vandaan kom en hoe ik hier terecht ben gekomen, maar ik kijk er natuurlijk wel voor uit om hem de waarheid te vertellen. Gelukkig schijnt hij het niet erg te vinden dat mijn antwoorden vaag zijn, of dat ik gewoon geen antwoord geef. Hij praat graag, en nog voor hij doorheeft dat ik de vraag ontwijk, is hij al bezig met de volgende vraag, of valt me in de rede om iets over zijn eigen leven of opvoeding te vertellen. Van wat ik eruit begrijp, is hij de zoon van een extreem rijke, Amerikaanse bankier, die het absoluut niet eens is met Elswits idealistische denkbeelden.

Het was als kind al moeilijk om aan de verwachtingen van mijn vader te voldoen, maar sinds wat ik heb gezien in Eéns herinneringen is het onmogelijk geworden. Ik ben zachtmoediger geworden, heb sympathieën en zorgen gekregen waarvan ik weet dat hij die nooit zal begrijpen, laat staan dat hij ze zal aanvaarden. Elswit en ik hebben iets met elkaar gemeen. We hebben allebei onze vaders teleurgesteld.

Maar ik begrijp al snel dat we ook weer niet echt op elkaar lijken. Ondanks het feit dat hij beweert dat hij van zijn familie vervreemd is, heeft hij nog steeds contact met zijn rijke ouders en ongelimiteerd toegang tot hun rijkdom. Zijn vader heeft zelfs een vliegtuig voor hem geregeld dat hem over een paar weken in Nairobi zal komen ophalen, zodat hij thuis zijn verjaardag kan vieren. Mijn vader denkt dat ik dood ben en ik heb zo'n gevoel dat hij daar erg blij mee is.

Na het avondeten en een welverdiende douche kruip ik in bed. Eén zit opgerold in een rotanstoel in de hoek van de hut. 'Naar bed? Nu al?' vraagt ze plagend.

Ik kijk door de hut. Er valt niemand te bekennen, dus zolang ik niet te hard praat, kan ik hardop tegen haar praten. Hardop praten voelt toch natuurlijker dan dat ik in stilte met haar communiceer.

'Ik wil van nu af aan gelijk met de anderen opstaan.'

Eén kijkt me veelbetekenend aan.

‘Wat? Ik heb geen gips meer om mijn been, ik hink nauwelijks meer... Ik ben helemaal opgeknapt. Het wordt tijd dat ik net zoveel ga doen als de rest.’

Eén fronst haar wenkbrauwen en plukt aan haar shirt. Ik weet natuurlijk wat haar dwarszit.

Haar mensen zijn hier ergens op de Aarde en lopen het gevaar door mijn volk uitgeroeid te worden. En zij zit hier in Kenia. Daarbij zit ze in mijn bewustzijn opgesloten, heeft ze geen lichaam meer, geen vrije keuze. Als het aan haar zou liggen dan zou ze ergens anders zijn, maakt niet uit waar, en het gevecht met mijn volk aangaan.

‘Hoe lang blijven we hier nog?’ vraagt ze somber.

Ik houd me van de domme en doe net alsof ik niet doorheb hoe ze zich voelt en haal mijn schouders op. ‘Ik hoef nergens naartoe.’

Ik droom.

Het is de nacht dat ik Hannu probeerde te redden. Ik ren vanuit het kamp door de jungle naar Hannu’s hut en probeer wanhopig om Ivan en mijn vader voor te blijven. Ik weet hoe dit zal aflopen. Hannu wordt vermoord en ik word voor dood achtergelaten. En toch komt in die droom de naïeve behoefte om hem te helpen weer boven en ren ik als een bezetene tussen de struiken en de bomen door, en negeer de schaduwen en de geluiden van de beesten.

De communicator die ik uit de hut heb gejat kraakt op mijn heup, een onheilspellend geluid. Ik weet dat de andere Mogadoren me op de hielen zitten.

Ik moet er als eerste zijn. Het moet.

Ik kom bij een open plek in de jungle. De hut waar Hannu en zijn Cêpaan wonen staat nog op precies dezelfde plek als ik me herinner. Mijn ogen hebben moeite zich aan de duisternis aan te passen.

Dan zie ik het verschil.

De hut en de open plek zijn overwoekerd door planten en onkruid. Een van de muren is door een explosie weggeblazen en het dak van de hut staat op het punt van instorten. De stormbaan die Hannu voor zijn training had aangelegd is ook totaal overwoekerd en nauwelijks meer herkenbaar.

‘Het spijt me,’ hoor ik een stem achter me in de jungle zeggen.

Ik draai me met een ruk om. ‘Wie is daar?’

Eén komt uit de jungle tevoorschijn.

‘Wat spijt je?’ vraag ik, in verwarring gebracht en buiten adem. Mijn voeten doen pijn van het rennen.

Maar dan begrijp ik het. 'Ik droom niet,' zeg ik.

Eén schudt haar hoofd. 'Nee.'

'Jij hebt mijn gedachten overgenomen.' De woorden rollen over mijn lippen nog voor ik begrijp wat ik eigenlijk zeg. Maar ik zie aan haar gezicht dat ik gelijk heb. Ze heeft tijdens mijn slaap bezit genomen van mijn bewustzijn en me naar de plek van Hannu's dood geleid. Dit heeft ze nog nooit eerder gedaan. Ik wist niet eens dat ze dit kon. Maar haar wezen is zo totaal verstrengeld geraakt met het mijne, dat dit me eigenlijk niet zou moeten verbazen. 'Je hebt me ontvoerd.'

'Het spijt me, Adam,' zegt ze. 'Maar ik moest je hiernaartoe zien te krijgen en je eraan herinneren...'

'Nou, dat is je dan niet gelukt!' Ik ben volledig van slag en woedend over de manier waarop Eén mijn wil heeft gemanipuleerd.

Maar op het moment dat ik het zeg, weet ik dat ik lieg. Het is haar wél gelukt.

De adrenaline giert door mijn lichaam, mijn hart gaat als een razende tekeer, en ik voel het enorme belang van wat ik een paar maanden geleden heb proberen te doen en wat me toen niet is gelukt. Het gevaar dat mijn volk voor de Garde en de rest van de wereld vormt.

Ze moeten worden tegengehouden.

Ik draai me om, zodat Eén de twijfel op mijn gezicht niet kan zien.

Maar we delen één stel hersenen. Ik kan me niet voor haar verbergen.

'Ik weet dat jij het ook voelt,' zegt ze.

Ze heeft gelijk, maar ik duw het van me af, dat gevoel dat ik een taak te verrichten heb die ik hier in Kenia probeer te negeren. Alles leek net weer een beetje goed te komen. Ik geniet van mijn leven hier in Kenia, van het feit dat ik iets nuttigs kan doen. En tot het moment dat Eén me hier mee naartoe sleurde om me in te peperen dat dit de plek is waar Hannu werd vermoord, werd het steeds makkelijker voor me om de naderende oorlog te vergeten.

Ik schud mijn hoofd. 'Ik doe hier goed werk, Eén. Ik help mensen.'

'Ja,' antwoordt ze. 'Maar waarom zou je niet proberen iets geweldigs te doen? Je zou de Garde kunnen helpen om deze planeet te redden! Trouwens, denk je nou echt dat de Mogadoren deze plek zullen sparen als ze hun plannen eenmaal uitvoeren? Besef je nou echt niet dat je hier niets blijvends opbouwt als je niet helpt om jouw mensen tegen te houden?'

Ze voelt dat ze tot me door begint te dringen en doet een pas naar me toe. 'Adam, je zou veel belangrijkere dingen kunnen doen.'

'Ik ben geen held!' roep ik uit, de woorden blijven bijna in mijn keel steken. 'Ik ben een slappeling. Een overloper!'

‘Adam,’ zegt ze smekend, en zij heeft nu ook moeite om uit haar woorden te komen. ‘Je weet dat ik je graag plaag en ik wil niet dat je een arrogante eikel wordt of zo. Maar je bent er een uit duizenden. Je bent er een uit miljoenen! Jij bent de enige Mogadoor ooit die tegen het Mogadoorse gezag in opstand is gekomen. Je hebt geen idee hoe bijzonder je bent, hoe belangrijk je voor de goede zaak zou kunnen zijn.’

Het enige waar ik ooit naar heb verlangd is dat Eén me bijzonder zou vinden, me een held zou vinden. Ik zou haar nu wanhopig graag willen geloven. Maar ik weet dat ze ongelijk heeft.

‘Nee. Het enige wat bijzonder aan mij is, dat ben jij. Als dokter Anu me niet aan jouw hersenen had gekoppeld, als ik niet drie jaar in jouw herinneringen had geleefd... dan zou ik degene zijn geweest die Hannu zou hebben vermoord. En ik zou er waarschijnlijk nog trots op zijn geweest ook.’

Ik zie Eén in elkaar krimpen.

Goed zo, denk ik. Ik begin tot haar door te dringen.

‘Jij was een lid van de Garde. Jij had echte krachten,’ zeg ik. ‘Ik ben maar een magere, slappe ex-Mogadoor. Het enige wat ik nog kan is overleven. Het spijt me.’

Ik draai me om en begin aan de lange weg terug naar het kamp.

Eén loopt niet met me mee.